

N:o 32.

Ank. till Riksd. kansli den 7 mars 1890, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om inlösen till statsverket af frälseskatteräntor.

(I. A.)

I en inom Andra Kammaren väckt, till statsutskottet remitterad motion (n:o 169) har herr *L. P. Larsson* i Berga hemställt, att Riksdagen måtte besluta, att frälseskatteräntor, som ursprungligen tillkommit genom aftal mellan kronan och enskilde, skola, på sätt kongl. förordningen den 11 september 1885 stadgar om skattefrälsreräntor, af statsverket inlösas; samt att, intill dess en sådan inlösen blifvit verkställd, staten måtte bidraga med 30 procent till de utgifter, som för frälseskatteräntor utgå till enskild person.

På sätt statsutskottet vid behandling af frågor i samma ämne som det nu omförmälda förut erinrat, har, då Riksdagen fattat beslut om skattefrälsreräntornas inlösning för statsverkets räkning, afsigten varit att bereda de räntegifvare, hvilkas räntor ursprungligen erlagts till kronan men sedermera utan räntegifvarens tillgörande eller hörande öfverlåtits från kronan till enskilde, samma lindring i utskylder, hvaraf öfriga till kronan skattskyldige räntegifvare kommit i åtnjutande. Men de skäl, som sålunda föranledt Riksdagens beslut om skattefrälsreräntornas inlösen, kunna deremot icke åberopas i fråga om frälseskatteräntorna, hvilkas tillkomst, storlek och beskaffenhet uteslutande varit beroende af aftal enskilde personer emellan.

Utskottet hemställer alltså,

att herr L. P. Larssons ifrågavarande motion icke må
till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 7 mars 1890.

På statsutskottets vägnar:

LISS OL. LARSSON.
